

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
עשרים וחמשה

היכל
שלישי

מאמר

נפש שבעה תבוס נופת

•

מכ"ק אדמו"ר הזקן
הרב רבי שניאור זלמן מליאדי
(בעל התניא והשו"ע)
זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע

יוצא לאור בפעם הראשונה מכתב יד

על ידי מערכת
"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ושמונה לבריאה

MAAMOR
NEFESH SVEI'AH TAVUS NOFET

Copyright © 2018

by

Kehot Publication Society

770 Eastern Parkway / Brooklyn, New York 11213

(718) 774-4000 / FAX (718) 774-2718

editor@kehot.com

Orders Department:

291 Kingston Avenue / Brooklyn, New York 11213

(718) 778-0226 / FAX (718) 778-4148

www.kehot.com

All rights reserved.

The Kehot logo is a trademark of Merkos L'Inyonei Chinuch.

Printed in the United States of America

ב"ה.

פתח דבר

לקראת יום הבהיר, י"א ניסן הבעל"ט, הננו מו"ל מאמר ד"ה „נפש שבעה
תבוס נופת" מאת כ"ק אדמו"ר הזקן.

המאמר נדפס כאן בפעם הראשונה מכתב-יד מעתיק, מתוך תכריך כתבי יד
הכולל מאמרי אדמו"ר הזקן.

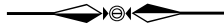
לתועלת הלומדים ומעיינים הוספנו בשולי הגליון מראי מקומות וציונים,
ובסוף הקונטרס – פקסימיליא.

*

הקונטרס נערך על ידי הרה"ת ר' אלי' שי' מטוסוב.

מערכת „אוצר החסידים"

ב' ניסן, ה'תשע"ח
ברוקלין, נ"י.

כתיב'י נפש'י שבעה תבוס נופת, זהו קאי על המלאכים, ונפש'י רעבה כל מר מתוק זהו קאי על נשמות ישראל. וצריך להבין הלא פעם נאמר הכפירים' שואגים לטרף וקאי ג"כ על המלאכים משמע שהמלאכים נמי נק' בחי' רעבים.

אך הענין, כי הנה מלאכים' נקראים בחי' חיצונית כלים ונשמות נקראים פנימיות כלים. ולהבין זה הוא עד"מ מאברי אדם כי הנה יש ב' מיני אברים, אברים פנימים, ואברים חיצונים, דהיינו הלב והריאה וכבד וכדומה נק' אברים פנימים, והכרס' והדקין וכדומה נק' אברים חיצונים, וביניהם' פרסא מפסקת שמורה שאין להם שייכות זה לזה. היינו כי אברים הפנימים מבררים המאכל בדרך עלי' ואברים החיצונים מבררים המאכל בדרך ירידה.

ליוצרים כו' וכמ"ש רעבים גם צמאים כו' [ובהמשך שם מבאר ע"פ המאמר בתקס"ב שם שהבאנו לעיל בתחילת המאמר]. והוא ע"פ רש"י סנהדרין ע, ב: צמאה זו כנסת ישראל שצמאה ותאיבה ליראת יוצרה ולקיים מצותיו. ראה תורה אור כ, ב שהן נפש שבעה והן נפש רעבה מדבר בעבודת הנשמה. וראה גם קונטרס ומעין מאמר ה' פ"א.

4) הכפירים שואגים לטרף וקאי ג"כ על המלאכים: תהלים קד, כא. וראה בארוכה בד"ה כפירים רשו ורעבו, בסה"מ תקס"ד ע' יח ואילך [ושם ע' יט: וזהו הכפירים שואגים לטרף פי' כפירים הן אריות קטנות ששאגתם חזקה מפני צוק הרעב מן העדר הטרף כו' הם המלאכים כו' ששאגתם לומר קדוש כו' בא מבירורי רפ"ח ניצוצים כו' וזהו שואגים לטרף שהוא רפ"ח עם הכולל בנימטריא טרף כשנתבר מהם הטוב צעקתם חזקה מאד לומר קדוש כו'].

5) מלאכים נקראים בחי' חיצונית כלים: ראה ע"ח שער העיבורים (שכ"ח) פ"א. שער פנימיות וחיצונית (ש"מ) דרוש י. ועוד. תניא אגה"ת פ"ד. ובמ"מ במאמרי אדהאמ"צ ויקרא ח"א ע' צט. במדבר ח"ב ע' תתמו.

6) והכרס והדקין: הלשון הוא ע"פ חולין מב, א. ועוד.

7) וביניהם פרסא מפסקת: ראה זח"א לב, ב: אית קרומא במציעות מעוי דבר נש דאיהו פסיק מתתא לעילא כו'.

1) כתיב: ראה גם ד"ה זה (נפש שבעה גו'), בסה"מ תקס"ב ח"ב ע' תיח (שם המאמר קשור לד"ה והוא עומד הנדפס בסמיכות לשם, מיום א' ר"ח אייר תקס"ב), ובאריכות בד"ה והוא עומד בס' מאמרי אדהאמ"צ בראשית ע' קכב. [וכאן הוא דרוש אחר על פסוק נפש שבעה].

המאמר נדפס כאן מכת"י 253 צא, ב. [תכריך כתי' זה כולל מאמרי אדמו"ר הזקן, כמה מאמרים שבכת"י זה סגנונם שונה מסגנון ההנחות הרגילים במאמרי אדה"ז, ואין ידוע מיהו הכותב כאן. מכת"י זה גם נדפסו: ד"ה הפלוסופים הקשו על פסוק כי בו שבת (נדפס במאמרי אדה"ז על התורה ח"א ע' יב), ד"ה נפתלי אילה שלוחה (מאמרי אדה"ז שם ע' ריד). ועוד. אך יתכן גם שכל אלו, כולל המאמר שלפנינו, הם הנחות של רושם ששמע מאדמו"ר האמצעי].

2) נפש שבעה: משלי כו, ז: נפש שבעה תבוס נופת (בעבור שהיא שבעה תרמוס אף נופת צופים – מצודת דוד) ונפש רעבה כל מר מתוק (כל דבר מר נחשב לה למתוק – שם).

3) ונפש רעבה . . זהו קאי על נשמות ישראל: ראה המשך תער"ב ח"ג ע' ארנו על פסוק זה: ועל פי פשוט מ"ש נפש שבעה קאי על לעו"ז שנק' רוח וכמו למען ספות הרוח כו' ומואס בכל דבר טוב כו', אך יש לפרש זה ג"כ בקדושה דנפש שבעה הרי זה למעלה מנפש רעבה כו', דהנה נשמות ישראל נק' רעבים וכמו שנק' הצמאה שהן צמאים

כי הנה בהמאכל שנשתלשל מע' שרים יש בו רוחניות וגשמיות שמעורב זה בזה היינו ד' יסודות רוחנים וד' יסודות גשמיים, ולכן מחמת שמעורב הרע עם הטוב ואינו רע בפני עצמו רשאי לברך כנגדו, ואח"כ כשאוכלין אותן, האברים מבררין אותן, היינו אברים פנימים מבררים בדרך עלי' היינו הד" יסודות רוחנים שבו מבררים ונעשה מזה דם בכבד, ואח"כ נתברר תמצית הדם ועולה ללב, ומן הלב נתברר תמצית דם ועולה למוח ולכל האברים כי" הדם הוא הנפש, וכשעולה למוח דרך גידים נעשה מזה שכל חדש, ולכן יכול ליפול על שכל חדש אחר אכילה שלא היה יודע קודם האכילה, וגם הד' יסודות רוחנים עולים לקנה ושט ורידין כי הם דרך כלל נק' ג' יסודות, היינו קנה הוא יסוד המים כי הוא מוציא קול כמו טבע המים, והוא נלקח מן הריאה שהיא ג"כ יסוד המים כי ריאה שואבת כל מיני משקין, ושט נק' יסוד הרוח, ורידין נק' יסוד האש, ומהם נתלבש בה' מוצאות הפה ונעשה מזה קול גשמי שכלול מג' יסודות ג"כ כידוע, ונעשה מקול התחלקות אותיות שכל אות ואות כלול ג"כ מג' יסודות, כמו אות יו"ד הוא עיקר מיסוד המים ולכן הברת אות יו"ד הוא יותר בקול משאר אותיות, ואעפ"כ יש בו בהעלם השאר יסודות, וכן אות שי"ן וסמ"ך הם עיקרם מיסוד האש כו', וכן שאר אותיות עד"ז והכל הוא מחמת כי היסודות שבה' מוצאות הפה נלקחים מחיצוניות הבל הלב ששם ג"כ כלולים הד' יסודות ומשם נתלבש בה' מוצאות הפה ע"י קנה ושט ורידין כו' כנ"ל.

אך הד' יסודות שבה' מוצאות הפה שנלקחים מקנה ושט ורידין הם נמשכים מחיצוניות הבל הלב דהיינו מחיצוניות ד' יסודות שבלב, ומפנימיות ד' יסודות שבלב עולה להמוח דרך גידים שיש מן הלב למוח ונקי" שר המשקים ושר האופים ושר הטבחים כנגד ג' יסודות אש מים רוח ונעשה מזה אותיות מחשבה.

זהו בירור של אברים פנימים שמבררים בדרך עלי' שיהי' כולו טוב ואין בה פסולת כלל וגם נעשה מזה הבירור אותיות הדיבור או אותיות מחשבה. ואברים חיצונים כמו כרס וכו' מבררים בדרך ירידה דהיינו שהבירור שלהם הוא רק בחי' לחזק הגוף והאברים, ולא נעשה מזה אותיות מחשבה ודיבור, אלא

ויחי (הוספות) קב, ג. קד, ב. וארא נו, ג ואילך. נח, ג. סה"מ תרל"ב ח"א ע' רכו ואילך (ושם מביא מגמ' חולין מה, ב: תלתא קני הוו חד פריש לליבא וחד פריש לריאה וחד פריש לכבדא כו'. וברש"י שם: לאחר שהקנה נכנס לחזה מתפצל לשלשה).

(11) ונק' שר המשקים ושר האופים ושר הטבחים: לקו"ת להאר"ז"ל פ' וישב. וראה בנסמן לעיל בסמוך.

(8) הד' יסודות רוחנים: ראה תר"א מקץ ל, ג ואילך: והנה יש ד' יסודות בנפש האדם אש רוח מים עפר, יסוד האש משכנו בלב, ומקור הליחות מהמוח ששם הוא משכן יסוד המים, והריאה שואבת כל מיני משקה וליחות מהמוח ע"י הקנה לקרר את חום הלב (ובהמשך מבאר שם הענין בעבודת ה').

(9) כי הדם הוא הנפש: פ' ראה יב, כג.

(10) עולים לקנה ושט ורידין: ראה גם תר"א

שנעשה רק חיזוק הגוף ע"י שמבררים הפסולת בבירור אחר בירור ודוחין הפסולת לחוץ עד שנעשה מזה רע גמור בחי' צא"י תאמר לו כו' ואסור לברך כנגדו, ולכך נק' דרך ירידה. ולכן בין אברים פנימים ובין אברים חיצונים יש פרסא מפסקת שמורה שאין להם שייכות זה לזה כי ע"י בירור זה נעשה טוב גמור ונעשה מזה אותיות כו'. וע"י בירור זה נעשה רע גמור יניקת חיצונים כו'.

וכמ"כ יוכן למעלה כי הנה השגות אלקות בא לנשמות ומלאכים בבחי' מאכל, והנשמות מבררים בדרך עלי' היינו שמתייחדים עם אלקות ביחוד גמור ויש להם השגות שמשגיגים אלקות במחשבה ודיבור, אבל מלאכים מבררים בדרך ירידה שהם נקראים קרביים¹³ ובני מעיים כו' וכמ"ש וכל קרבי את שם קדשו כו', וע"י בירור שלהם נעשה חיזוק הגוף אדם דבריא או אדם דיצירה כו', כי אינם מבררים רק הפסולת והיש, ודוחין לחוץ צא תאמר כו' מדריגה אחר מדריגה עד שנשתלשל מזה ע' שרים ומע' שרים למטה עד שנעשה יש גמור יניקת החיצונים. אבל מבירור נשמות נעשה השגות ואין בהם פסולת כלל ולכן נק' אברים והם פנימים, ומלאכים נק' אברים חיצונים.

אך לכאורה אינו מובן הלא במלאכים¹⁴ יש ג"כ השגות כמו מלאכים דבריא, וא"כ למה נק' כולם בשם אברים חיצונים, וגם יקשה מפני מה נשמות שהם נק' פנימיות כלים נשתלשלו למטה ונתלבשו בגוף, ומלאכים שהם למטה במדריגה ונק' חיצונית כלים לא נשתלשלו למטה להתלבש בגוף.

אך להבין זה צריך להקדים מ"ש בע"ח¹⁵ שהשבירה היה בשם ס"ג כולו¹⁶ ס"ג יחדיו. והתיקון בשם מ"ה, כי לכאורה אינו מובן הלא גם בתוהו היה שם מ"ה וגם בשם ס"ג היה בו בחי' שם מ"ה, וא"כ איך היה יכול להיות השבירה. אך הענין הוא, כי הנה בחי' מ"ה הוא בחי' ביטול, ויש ב' בחי' ביטולים, א' בחי' ביטול דתוהו ונק' מ"ה דתוהו כו', וא' בחי' ביטול דתיקון ונק' מ"ה דתיקון. ולהבין¹⁷ החילוק שבין מ"ה בחי' ביטול דתוהו, ובין בחי' מ"ה בחי' ביטול דתיקון הוא עד"מ כמו שיש בביטול לפני המלך ב"י¹⁸ בחי', א' ביטול שר לפני המלך וא'

דרושי הנקודות (ש"ח) פ"א. ועוד. וראה במובא בדרך מצותך קמו, א. קע, א. ובמ"מ בת"ח וארא ח"א פה, ג.

16) כולו ס"ג יחדיו: תהלים נג, ד.

17) ולהבין החילוק שבין מ"ה ביטול דתוהו: ראה גם ד"ה והארץ היתה תוהו, בסה"מ תקס"ח ע' יב ואילך. ובכ"מ.

18) ב' בחי' א' ביטול שר לפני המלך: ע"פ ברכות לד, ב.

12) צא תאמר לו: ישע"י ל, כב. וראה זח"א קצ, ב. ועוד. מאמרי אדהאמ"צ דרושי חתונה ח"א ע' קמג (בשם הבעש"ט).

13) נקראים קרביים ובני מעיים כו' וכמ"ש וכל קרבי: תהלים קג, א. ראה זח"א פז, א. זח"ג רלד, ב.

14) במלאכים יש ג"כ השגות כמו מלאכים דבריא: ראה תניא ריש פרק ל"ט, ובמ"מ לשם.

15) בע"ח שהשבירה היה בשם ס"ג: שער

ביטול עבד לפני המלך כי ביטול העבד הוא מכל וכל שאינו מהות בפ"ע בשעה זו שעומד לפני המלך ואין לו שכלו כלל ואינו משיג בגילוי המלך כלל ואינו תופס מקום כנגדו כלל רק ביטול בתכלית, כי אילו היה לו שכל בגילוי המלך היה בגשם גדול ולא הי' יכול להיות ביטול, אלא כי אם שלא ירגיש ממהותו כלל היינו ביטול מכל וכל והוא נק' ביטול מצד היראה. וא"כ מיד כשנתרחק מהמלך ויש לו הרגשת שכלו ונעשה מהות בפ"ע כו' אין לו ביטול כלל ואדרבה יכול להיות מהמורדים במלך כו' היפוך מביטול כו'. אבל בחי' ביטול שר לפני המלך הוא אדרבה שבשעה שעומד לפני המלך הוא מרגיש ממהותו ושכלו והוא מהות בפ"ע ומחמת זה דוקא הוא משיג גילוי המלך ויש לו תשוקה וחשיקה וחפיצה עד כלות הנפש ממש אל המלך מחמת שמשיג בשכלו גדולת המלך ואיך שאין ערך אליו כלל, וא"כ אדרבה כל מה שהוא יותר מהות בפ"ע דהיינו שהוא שר גדול יותר הוא יותר יכול להשיג גילוי המלך והאהבה יותר גדולה אל המלך, וזהו נק' ביטול מצד האהבה, וא"כ גם אח"כ כשנתרחק מהמלך מ"מ זוכר הגילוי המלך מחמת שהשיג את גילוי המלך בשכלו ולכן יש לו אהבה אליו אף כשנפרד ממנו. כמ"כ בחי' מ"ה דתוהו הוא בחי' ביטול מכל וכל שלא היה שום בחי' יש ולכן נק' תוהו ומוזה יכול להיות שבירה היינו כשצריך להשתלשל למטה ונעשה בחי' יש, נעשה יש גמור בלא ביטול כלל. אבל בחי' מ"ה דתיקון הוא דוקא ביטול מבחי' יש שיהי' מהות בפ"ע ואע"פ כן יהי' ביטול, ולכן נק' בווהו ב"ו הי', ולכך אף כששתלשל למטה ונעשה בחי' יש גשמי, מ"מ יכול להיות ביטול ואדרבה הביטול שמצד היש הוא יותר גדול כמבואר ממשל השכל¹⁹ שנתגלה מצד הקושיא כמ"ש במ"א, ולכן נק' מ"ה דתיקון שמתקן השבירה בחי' יש שדווקא מצד היש יהי' ביטול כו'.

והנה ידוע כי המלאכים נלקחים מבחי' מ"ה דתוהו ולכן הם תמיד בביטול מכל וכל, ואילו היו יורדים למטה היו נעשים נפרדים לגמרי ומורדים באלקות ולא הי' להם ביטול כמו שמצינו במלאכים²⁰ שנק' נפילים כו' ומן המלאכים נשתלשלו למטה ונעשה ע' שרים ומהם למזלות ומהם לעשבי האדמה כי אין²¹ לך עשב כו' והכל מבחי' מ"ה דתוהו. ולכן הם יש ודבר בפ"ע כו', וכן אה"ע הם מבחי' מ"ה דתוהו ולכן אין יכול להיות להם ביטול אלא כ"א בבחי' מכל וכל כמו שנאמר בבלעם נופל²² וגלוי עינים כו' וגם אמר לא²³ אוכל לעבור את פי ה', אבל מיד שהם מהות בפ"ע אין להם ביטול כלל ואדרבה שהם מורדים באלקות כו'. אבל נשמות ישראל הם נלקחים מבחי' מ"ה דתיקון שהביטול הוא מצד היש דוקא, ולכן נשמות יכולים לירד בגוף גשמי ואע"פ"כ יהי' להם ביטול והביטול שמצד היש

19 ונסמן באורך למדרשים וזוהר, במ"מ במאמרי אדה"ז עה"ת ח"ב ל"ע תשס.

21 אין לך עשב: ב"ר פ"ו, ו. ובכ"מ.

22 נופל וגלוי עינים: בלק כד, ד. טז.

23 לא אוכל לעבור: שם כב, יח. כד, יג.

19 השכל שנתגלה מצד הקושיא כמ"ש במ"א: סה"מ תקס"ג ח"א ע' זו. שערי אורה לאדהאמ"צ כב, ב ואילך.

20 במלאכים שנק' נפילים: ע"פ בראשית ו,

ד. וראה ילקוט שמעוני בראשית רמז מד.

הוא גדול כנ"ל, וזהו ירידה צורך עלי' כו', משא"כ המלאכים אינם יכולים להתלבש בגוף גשמי כי לא יהי' להם שם ביטול כלל מחמת שהם נלקחים מבחי' מ"ה דתוהו כו' כנ"ל ומיד שנשתלשלו למטה נעשה בחי' י"ש גמור כמו הע' שרים ואוה"ע כנ"ל. וא"כ מביטול המלאכים יכול להיות פסולת היינו למטה נעשה בחי' יש גמור מורד כו'. אבל מביטול נשמות שמצד היש דוקא אין בו פסולת.

ולכן נקראים מלאכים בשם אברים חיצונים שהבירור בדרך ירידה שדוחין הפסולת למטה ונעשה למטה בחי' יש גמור ולמעלה הם מביטול מכל וכל, וזהו שטן²⁴ ופנינה לשם שמים נתכוונו כי למעלה הם לשם שמים נתכוונו אבל למטה נעשים רע כו'. אבל ישראל נק' אברים פנימים שהבירור בדרך עלי' שאין בהם פסולת כלל, כי הביטול שלהם הוא מצד היש דוקא היינו שיהי' בחי' יש ואעפ"כ יהי' ביטול וא"כ אין בהם פסולת כלל ולכן הנשמה ירדה לגוף כי הנה הנשמה²⁵ עצמה אינה צריכה תיקון אלא ירדה כדי לברר בירורי נוגה, היינו כי הגוף שרשו מבחי' מ"ה דתוהו ולכן הוא למטה יש גמור ונפרד וע"י הנשמה שהיא ממ"ה החדש היינו מ"ה דתיקון ע"יז יכול להיות ביטול בגוף היינו ביטול מצד היש כנ"ל.

וגם הנה ידוע כי כח הרעבון הוא עיקר מהאברים שאין פסולת אבל מצד האברים שמבררים פסולת דהיינו אברים חיצונים הם תמיד בשביעה, רק אח"כ כשדוחין הפסולת לחוץ אזי יכול להיות להם רעיבה כו' ולכן המלאכים שנק' אברים חיצונים ויש בהם פסולת נקראים נפש שביעה תבוס נופת פי' כי אפילו בחי' נופת דהיינו בחי' ביטול נעשה למטה בחינת יש גמור כו', ואח"כ נקראים הכפירים שואגים דהיינו אחר הבירור כמו במשל הנ"ל. אבל ישראל נק' נפש רעיבה כי הם אברים פנימים שאין בהם פסולת כלל ולפיכך כל מר מתוק היינו אפילו בחי' מר בחי' יש נעשה מתוק בחי' ביטול שמצד היש.

וזהו לכו"ז לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתי, כי הנה התורה²⁶ נק' בחי' לחם ויין, כי כמו שבלחם יש ב' בחי' הנ"ל דהיינו בירור שיכול להיות מזה פסולת לגמרי מה שאברים חיצונים מבררים, וגם יש בחי' שאין בו פסולת כלל היינו מה שאברים הפנימים מבררים כו', כמ"כ יש בבחי' יין, כי הנה היין אינו משתמר אלא

שבת קכ, א. חגיגה יד, א. זח"א רס, א. תניא פ"ה, ובמ"מ לשם. לקו"ת מטות פא, ג ואילך. יין – תענית ז, א: למה נמשלו דברי תורה כו' וביין כו' אין מתקיימין אלא בפחות שבכלים אף דברי תורה אין מתקיימין אלא במי שדעתו שפלה כו' (וראה לקמן במאמר בסמוך).

24 שטן ופנינה לשם שמים נתכוונו: ב"ב טז, א. וראה גם בכל זה לקו"ת מטות פז, א (ושם ג"כ בענין ביטול דתוהו ותיקון).

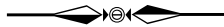
25 הנשמה עצמה אינה צריכה תיקון: ראה תניא פל"ז, ובמ"מ לשם.

26 לכו לחמו בלחמי: משלי ט, ה.

27 התורה נק' בחי' לחם ויין: לחם – ראה

בפחות שבכלים דוקא, וגם קלקול היין הוא ג"כ מכלי דווקא והיינו כמו בב' בחינות ביטול הנ"ל, א' ביטול שהוא דוקא מצד היש כו' וא' ביטול מכל וכל, ומצד היש נעשה בחי' שבירה מורד במלך כו' כנ"ל.

וכמ"כ ב' הבחי' הנ"ל יש בבחי' תורה, כי בתורה יש בחי' אותיות והם נק' כלים חיצוני' וגם פנימיות התורה שיתגלה לעתיד, כי הנה באותיות יש ב' בחי' א' בחי' חיצונית, וא' בחי' פנימיות, כמו עד"מ כשאחד אומר לחברו שכל גדול ואח"כ כשהוא מבין השכל יכול לדבר אותו השכל עצמו באותיות אחרים להסביר לזולתו, נמצא שבאותיות שהרב אמר לו אינם מפנימיות השכל, והראי' שיכול לדבר אותו השכל עצמו באותיות אחרים נמצא שאינם מעצם השכל רק מחיצונית שכל, אך אעפ"כ יש בבחי' אותיות מעצם השכל והראי' שאומרים²⁸ לעולם ישנה אדם לתלמידו לשון הרב כו', נמצא שיש בבחי' אותיות פנימיות וחיצוניות, כמ"כ באותיות התורה יש ב' בחי' היינו קרי וכתוב שהוא פנימית וחיצונית, היינו סיפורי מעשיות שבתורה נק' חיצוניות ומהם יניקת אוה"ע דהיינו מעשה בלעם ולבן ובלק שהם סיפורי מעשיות בחי' חיצוניות התורה מזה נעשה יש גמור. וגם הפנימיות התורה הוא המכוון שלה שיתגלה לעתיד מזה אין יניקה לחיצונים כו' ואין בה פסולת כלל הן הב' בחי' ביטול הנ"ל, ולכן נק' תורה בשם לחם ויין, וזהו לכו לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתו כנ"ל. וזה היה החטא של דור הפלגה מגדל²⁹ וראשו בשמים פי' מגדל הוא בחי' בליטה היינו בחי' מקיף דמקיף ונק' מגדל³⁰ הפורח באויר כו'.

תו"א נח י, ב.

30) מגדל הפורח באויר: חגיגה טו, ב. ועוד.
[וראה אוה"ת מטות ע' ארעח ואילך].

28) שאומרים לעולם ישנה אדם לתלמידו לשון הרב: ע"פ עדיות פ"א מ"ג. ברכות מז, א. בכורות ה, א. ועוד.

29) מגדל וראשו בשמים: נח יא, ד. וראה גם

כמובן נפש שבעה תבוס נופת שבו קראו אל התלמידים " ויבא
 רצונם בלא מר עמוץ שבו קראו אל תלמידי ישראל "
 וצריך לזכור האדם נאמר התלמידים שואלים אותו וקראו
 אל אל התלמידים שלמד להוציאם מיד ידו רצונם " " " "
 זקן האתן כי הנה ילמדים נרצונם בתי חופנות בלום חופנות
 נרצונם פנימיות ליום " " ולבין זה הוא דמיון חופנות
 כי הנה יש פנימי אברות " אברות פנימיות " וזכור חופנות "
 חופנות הלב והמחשבה וכמה נכונות " אברות פנימיות " והכנס
 נכונות נכונות " אברות חופנות " וכונות פנימיות נכונות
 שונות שאין להם שכינות זה לזה " היינו כי אברות הפנימיות
 סברות המאל בחרף זלתי " ואברות החופנות סברות
 המאל בחרף ידונה " כי הנה בהמאל למשל כל אדם
 יש בו רוחניות ונשיות שמעורב זה לזה היינו א' ונשיות רוחניות
 וא' ונשיות נשיות " ולכן נאמר שמעורב הרוח והנשיות ואין זה נכונות
 האתן

פקסימיליא מתחילת המאמר

כתב־יד מעתיק

נדפס לעיל ע"ה.

לעילוי נשמת

הרבנית רבת פעלים אשה יראת ה'

מרת **צבי' מרים** ע"ה

גורארי'

בת הרה"ג הרה"ת **יצחק הכהן** ע"ה

שלוחה של כ"ק אדמו"ר זי"ע קרוב לשלשים ושש שנה

עסקה במילוי שליחות במרץ ובמס"נ

ובמיוחד במבצע חינוך וטהרת המשפחה

ורבים השיבה מעון

נפטרה ביום ד' פי אמור, י"ב אייר, ה'תשס"ו

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס על ידי ולזכות משפחתה שליט"א